

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Kun Péter Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Lajos Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. május 3. napján kelt 1.G.40.147/2010/38. számú ítélete ellen a felperes és az alperes által előterjesztett fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, a per főtárgya tekintetében helybenhagyja; az elsőfokú perköltség vonatkozásában megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 360.000,- (Háromszázhatvanezer) Ft elsőfokú eljárási részilletéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 430.000,- (Négyszázharmincezer) Ft másodfokú részperköltséget, az ezt meghaladó költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes **B**.ban bejegyzett gazdasági társaság, amely nagy mennyiségben, kedvező áron nagykereskedőktől vásárol árut és azokat a saját vevőinek az általuk megrendelt kisebb mennyiségben a beszerzési ártól magasabb áron továbbértékesíti.

2008. májusában a peres felek között szerződés jött létre, amelyben az alperes azt vállalta, hogy a felperes által a **B. Kft.**-től vásárolt **R** italrakományt átveszi, azt kirakodja a saját raktárába, majd az áru csomagolását átvizsgálja, és amennyiben szükséges a beszállítók jelzéseit eltávolítja, továbbá az árukért érkező kamionokra való felrakodást, valamint a felperes utasításainak megfelelően minden egyes kamion vonatkozásában megküldött CMR fuvarlevél kiállítását elvégzi a felperes által fizetett díj ellenében.

A felperes 2008. május 26-án a **B. Kft.**-től 5 kamion, 2008. június 13-án 5 kamion, 2008. június 20-án 6 kamion, 2008. július 10-én 6 kamion **R** energiatöltőt vásárolt, amelyek az alperes raktárába kerültek beszállításra.

A felperes az áruk elszállításával kapcsolatos instrukciókra vonatkozóan az alperesnek e-mailt, illetőleg faxot küldött. Az e-mailben az általa megjelölt kamion rendszámát küldte meg, faxon pedig az adott kamionra vonatkozó CMR kitöltésével kapcsolatos utasítást, amelyben megjelölte a szállítás tárgyát, a címzettet, a szállítási címet, az árukat, illetőleg a kamion rendszámát. Az alperesi raktárba beszállított 22 kamionból 15 kamion a felperes utasításának megfelelően kirakodásra, illetőleg elszállításra került.

A felperes 2008. augusztus 14-én tájékoztatást kért az alperes raktárában lévő rakományáról, az alperes ekkor megerősítette, hogy 7 kamionnyi áru van a raktárban.

A felperes 2008. szeptember 1-jén a ... számú rakomány kiadására adott utasítást az alperesnek. Az általa megbízott fuvarozó másnap megjelent az alperes raktárában, azonban az árut nem tudta elvinni, mert az alperes hivatkozása szerint ott leltározta.

A 2008. szeptember 3-án a felperes utasítást adott az alperesnek a számú rakományok kiadására, megjelölve az érkező kamionok rendszámát. Ezen a napon a fuvarozó cég kamionja megjelent az alperes raktárában, az áru azonban nem került átadásra. Ezen három rakomány felvételére 2008. szeptember 5-én ismét elment a fuvarozó, a rakomány kiadása ekkor sem történt meg.

A felperes által megbízott fuvarozó 2008. szeptember 8-án 450,- EUR-ra, 2008. szeptember 15-én 450,- EUR-ra és 2008. november 7-én 750,- EUR-ra mint felmerült költségeire állított ki számlát, melyeket a felperes kifizetett.

H.J.-t az alperes a felperes által ismerte meg, a felperes törvényes képviselője egyszer sem mondta az alperesnek, hogy a felek közötti szerződés teljesítésekor a felperes képviselőjében eljárhat.

H.J. 2008. július 21-én, július 25-én, augusztus 5-én 1-1 kamion áru vonatkozásában, míg augusztus 15-én 2 kamion áru vonatkozásában a felperes képviselőjében fellépve megrendelte az áruk raktárról történő kiszállítását. 2008. augusztus 11-én **H.J.** a megbízásából 2 kamion, a felperes tulajdonában lévő áru kiadását rendelte meg az alperestől azzal, hogy a szükséges iratokat a rendelkezésére bocsátja. A 7 kamion árut az **N. Kft.** szállította el az alperes raktárából 2008. július 21-én, 2008. július 27-én, 2008. augusztus 5-én, 2008. augusztus 15-én és 2008. augusztus 19-én. A fuvarozást végző társaság a megbízást a ...-től kapta.

H.J. elismerte a felperes felé a tartozását és vállalta, hogy 2008. szeptember 19-ig az áru ellenértékét átutalja. A felperes számlájára 2008. szeptember 11-én 175.993,95,-EUR-ról átutalás érkezett a G. nevű társaságtól, míg 2008. szeptember 12-én 50.000,- EUR érkezett a ...-tól. Mindkét összeget a felperes elkülönített számlán tartja. 2008. szeptember 29-én H.J. e-mailt küldött a felperes törvényes képviselőjének, amelyben arról tájékoztatta, hogy a maradék 123.423,- EUR-t a héten fogja megküldeni, erre azonban nem került sor.

A felperes a 7 kamionnyi áruját egy francia cégnek tudta volna értékesíteni 406.426,- EUR-ért.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2009. április 7-én benyújtott és többször módosított keresetében elsődlegesen kérte a Ptk. 466. § (1) bekezdése alapján 580.608 db R részére történő visszaadását, a Ptk. 339. §-a alapján a megghiúsult szállításért kifizetett összesen 483.170,- Ft megfizetését, vagy a 7 kamion R energiaiértékeként 88.634.707,- Ft, a Ptk. 339. §-a alapján 483.170,- Ft megghiúsult szállításért kifizetett díj, valamint 30.378.143,- Ft elmaradt vagyoni előny alperes részéről történő megtérítésére kötelezését.

Másodlagosan az alperest a Ptk. 463. § (1) bekezdése alapján 89.117.874,- Ft tényleges kár, 30.378.143,- Ft elmaradt haszon, és 483.170,- Ft a megghiúsult szállításokért fizetett összeg megfizetésére kérte kötelezni.

Harmadlagosan a Ptk. 196. § (2) bekezdése alapján 88.634.704,- Ft tényleges kár, 30.378.143,- Ft elmaradt haszon, 483.170,- Ft megghiúsult szállításért kifizetett összeg megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

A késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját 2008. november 26. napjában jelölte meg, annak mértékét a Ptk. 301/A. §-a szerint határozta meg, kérte továbbá az alperest a perköltség megfizetésére is kötelezni.

Az elsődleges kereseti kérelem körében hangsúlyozta, hogy az alperes a 7 kamion áru vonatkozásában szerződésszegést követett el, mivel nem az utasításainak megfelelően adta azokat ki, és nem a felek közötti megállapodásban rögzített feltételeknek megfelelően. Hangsúlyozta, hogy az alperesnek mindig a felperes képviselője, C.C. küldött e-mail, illetőleg faxüzenetet, az alperes képviselői mindig vele tartották a kapcsolatot. H.J. nem volt a felperes képviselője, a felperestől sem meghatalmazást, sem megbízást nem kapott.

A másodlagos kereseti kérelem tekintetében hangsúlyozta, hogy az alperes kizárólag olyan személy utasítására adta az árut más őrizetébe, aki a felperes képviselőjére nem rendelkezett képviselői jogosultsággal, alapos okkal nem feltételezhette, hogy felperestől bármilyen meghatalmazással, megbízással rendelkezik az áru kiadására. Az alperes súlyos gondatlanságot tanúsított akkor, amikor képviselői jogosultságának tisztázása nélkül H.J. utasítására kiadta a 7 kamion árut.

Harmadlagos kereseti kérelmében a felek között létrejött atipikus szerződésre hivatkozott, továbbá arra, ahogy a felelős őrző felel mindazokért a károkért, amelynek a bekövetkezése az ő magatartására vezethető vissza.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Nem vitatta, hogy 22 kamion R energiaital betárolásra került az alperesi cég raktárába, továbbá a szerződés létrejöttét a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás meghatározásában. Álláspontja szerint a szolgáltatás lényege az átcímkezés és a más szállítóeszközre történő átrakódás, a szerződés inkább fuvarozásról, szállítmányozásról, rakodásról, az átcímkezés vonatkozásában vállalkozásról szólt, melynek periférikus eleme az időszakos tárolás.

Elsődleges álláspontja szerint az alperes nem szegte meg a felek közötti szerződést, semmilyen magatartással nem okozott kárt a felperesnek, ezért kártérítési felelőssége sem a szerződésszegéssel okozott károk, sem pedig szerződésen kívüli kártérítési szabályok szerint nem állapítható meg. Állította, hogy a felperes azt a látszatot keltette, hogy H.J. az érdekkörében eljáró személy. A felperes által csatolt levelezésből sehol sem következik, hogy C.C. volt az utasításra jogosult személy.

Hangsúlyozta, hogy H.J. cégei, valamint a felperes a 7 kamion áru vonatkozásában adásvételi szerződést kötöttek, a vevők a vételár nagy részét megfizették, a felperes mint eladó a teljesítést befogadta. A felperes által csatolt iratokból megállapítható, hogy a részére utalt összegek nem voltak elkülönített számlán, a cég eszközei között szerepelnek. A felperes kártérítési igénye nyilvánvalóan tárgytalan, mivel a kár nem következett be.

A Pest Megyei Bíróság a 2011. május 3. napján kelt 1.G.40.147/2010/38. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 43.443.412,- Ft tőkét és annak 2008. november 26. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült költségét mindegyik fél maga viseli.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között egy olyan atipikus szerződés jött létre, amely egyrészt fuvarozási, másrészt vállalkozási, harmadrészt letéti szerződésre vonatkozó elemeket tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság nem osztotta azt az alperesi hivatkozást, hogy a felek közötti levelezés nem egyértelmű a perbeli áru kitárolására vonatkozó felperesi utasítás meghatározását illetően. A felperes által csatolt e-mailekből, illetőleg CMR-ekből egyértelműen megállapítható, hogy a perbeli áru kitárolására a felperes törvényes képviselője adott utasítást. A törvényes képviselő által meghatározott utasítás szerint megtörtént a kitárolás és a CMR kitöltése 22 kamionból 15 kamion esetén a felek közötti megállapodásnak és felperesi törvényes képviselő utasításának megfelelően. Ezekben az esetekben a kitárolásra vonatkozó felperesi utasítások követhetlensége tekintetében az alperes nem jelzett, az utasításokat nem kifogásolta. Amennyiben a kitárolásra vonatkozó felperesi utasítások nem lettek volna egyértelműek, a Ptk. 476. §-a értelmében az alperesnek kötelessége lett volna a felperest erre figyelmeztetni.

A 2010. szeptember 8-án tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről, továbbá a sikertelen bizonyítás jogkövetkezményeiről. Bizonyítandó tényként jelölte meg, hogy **H.J.** a felperes törvényes képviselője, illetőleg a felperes érdekkörében eljáró személy, továbbá, hogy az alperes a felperes utasításainak megfelelően járt el, amely tényeket az alperes köteles bizonyítani.

Az alperes egyértelműen arra hivatkozott, hogy a felperes az alperessel való találkozás alkalmával **H.J.-t** úgy mutatta be, mint a felperes képviseletében eljáró személyt. A felperes törvényes képviselője a 2010. szeptember 8-án tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy amikor az alperessel személyesen találkozott, számára már világos volt, hogy az alperes el tudja fogadni a megbízást, tehát az e-mailek alapján ekkorra a felek közötti szerződés tekintetében a szolgáltatás-ellenszolgáltatás körvonalaződött.

H.A. tanú a 2010. január 27-én tartott tárgyaláson egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a 2008. június 16-i találkozót megelőzően már eléggé konkretizálva volt az ügylet.

Ugyanezen a tárgyaláson elmondta, hogy a **B. Kft.-vel** való ügyletmenet körében segít **H.J.**, nem volt nagy szerepe ezen a megbeszélésen. **F.M.** tanú a 2011. március 3-án tartott tárgyaláson egyértelműen elmondta, hogy a felek közötti első találkozáskor **H.J.** kizárólag tolmácsként volt jelen.

Mindezekből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy **H.J.-t** az alperes a felek közötti szerződés megkötését és részbeni realizálódását követően ismerte meg. A fenti nyilatkozatokból, vallomásokból nem lehet arra következtetni, hogy **H.J.** az alperesnek a felperes törvényes képviselőjeként lett bemutatva. Önmagában abból, hogy **H.J.** a felperesi törvényes képviselő társaságában jelent meg, még nem következik képviselői minősége. **H.A.** 2010. április 21-én tartott tárgyaláson tett vallomása is azt erősítette, hogy az alperes nem tett eleget a Ptk. 477. § (2) bekezdésében foglalt értesítési kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság nem osztotta azt az alperesi védekezést, hogy **S.K.** rendőrségi tanúvallomását különös súllyal kell figyelembe venni, mivel a tanúvallomás a felperes és a **B. Kft.** közötti viszonyt világította meg. Abból, hogy **H.J.** a felperes és a **B. Kft.** közötti jogviszonyban eljár, nem következik, hogy **H.J.** a felek közötti jogviszonyban is eljárhatott a felperes képviseletében.

Az elsőfokú bíróság **B.B.** rendőrségi tanúvallomását a jelen ügy elbírálása szempontjából nem tartotta relevánsnak, mivel csak közvetett tudomása volt **H.J.** szerepéről.

H.A. és **L.Zs.** rendőrségen tett tanúvallomásából, továbbá az elsőfokú bíróságon a fenti tanúk vallomásából az elsőfokú bíróság egyértelműen arra a megállapításra jutott, hogy a személyes találkozás alkalmával **H.J.** nem lett megjelölve a felperes által olyan személyként, mint aki meghatalmazás vagy bármilyen más szerződés alapján a felperes nevében eljárhat és utasításokat adhat. Az alperes által csatolt árukiadási iratok nyilvánvalóan nem tekinthetők a körben bizonyítéknak, hogy a felperes képviseletében **H.J.** eljárhatott, mivel ezeket **H.J.** saját maga írta.

Az elsőfokú bíróság **H.J.** tárgyaláson tett tanúvallomását nem tartotta tárgyilagosságnak a közvetlenség elvére is figyelemmel, továbbá arra, hogy a következő tárgyaláson

már nem jelent meg. Az elsőfokú bíróság előtt tett vallomásában egyértelműen arra hivatkozott, hogy F.M. mondta, hogy a felperes képviseletében eljárhat, kiemelte, hogy többnyire vele tartotta a kapcsolatot. Arra is hivatkozott, hogy a tőle kapott felhatalmazással állított ki CMR-eket. H.J. ezen tanúvallomását F.M. a tanúvallomásában cáfolta, elmondta, hogy nem hangzott el, hogy H.J. a felperes képviseletében eljárhat, nem adott H.J.-nek fuvarlevél kitöltésére utasítást és nem küldött neki fuvarleveleket a 7 kamionnal kapcsolatban e-mailben.

Az elsőfokú bíróság H.J. tanúnak a 2011. március 3-án tartott tárgyaláson történt meg nem jelenését és F.M.-tal való szembesítés hiányát az alperes terhére értékelte. Ugyanakkor jelentőséget tulajdonított H.J. vallomása azon részének, hogy a 2010. október 26-án tartott tárgyaláson nem tudott arra nyilatkozni, hogy mi volt annak az értelme, hogy a 7 kamion áru a ...-én keresztül kerüljön értékesítésre azon megállapítás mellett, hogy ettől a társaságtól nem kapott semmit. Életszerűtlennek tartotta az elsőfokú bíróság H.J. előadását a körben is, hogy a ... részéről eljáró ügynökként több millió forint átutalási megbízást eszközölt a cég számlájáról képviseleti jog nélkül. Összességében az elsőfokú bíróság H.J. tanúvallomását következtetlenné és életszerűtlennek tartotta, mely vallomás az alperes állításainak alátámasztását egyáltalán nem szolgálta.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudott arra a megállapításra jutni, hogy a H.J. a felperes képviseletében a felek közötti szerződés vonatkozásában az alperesnél eljárhatott, és a kitárolásra utasítást adhatott. Mivel az alperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért a megjelölt bizonyítandó tények bizonyíthatatlansága az alperes terhén maradt.

Azzal, hogy az alperes a 7 kamion kitárolását nem a felperes utasításainak megfelelően végezte el, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szerződést megszegte, a felek közötti szerződés teljesítése lehetetlenült a 7 kamion áru tekintetében az alperesnek felróható módon. Mindebből következően a felperes elsődleges kereseti kérelme nem alapos, mivel a szerződés lehetetlenülése miatt az alperes teljesítésre nem kötelezhető, ezért az elsődleges kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság a felperes vagyonában beállott értékcsökkenés körében figyelembe vette a 7 kamion áru értékét, amelyet a felperesi keresettel egyezően 88.634.704,- Ft-ban vett figyelembe.

Nyilvánvalóan az alperesi szerződésszegő magatartással okozati összefüggésben került kifizetésre a felperes részéről a fuvarozó cégnek összesen 1.650,-EUR, azonban az elsőfokú bíróság ezt az összeget a kifizetéskor és nem a kereset benyújtásakor érvényes árfolyamon történő elszámolás alapján határozta meg 413.977,- Ft-ban, ezt meghaladóan a felperesi keresetet e körben elutasította.

Az elsőfokú bíróság az elmaradt vagyoni előny körében előadott tényállítását a felperesnek bizonyítottanak találta, figyelemmel a ..., ... megjelölésű kamionokra vonatkozóan csatolt iratokra is, melyből arra következtetett, hogy a felperes rendelkezett vevőkkel a perbeli 7 kamion áru eladása tekintetében.

Az elsőfokú bíróság azonban az érvényesített elmaradt vagyoni előny összegszerűségének számítási módját csak részben találta alaposnak. A 7 kamion áru tekintetében megjelölt 406.426,- EUR eladási árat nem a kereset benyújtásakor

érvényes árfolyamon számolta el, hanem a 2008. szeptember 12-én érvényes árfolyamon, arra is figyelemmel, hogy a felperes számlájára ekkor érkezett utalás **R** italok megjelöléssel. Amennyiben a felperes maga értékesítette volna az áruját, nagy valószínűséggel ezen időpontra annak ellenértékét is megkapta volna. Mindez azt jelenti, hogy a 7 kamion árut a felperes összesen 96.924.472,-Ft-ért tudta volna eladni, azaz az eladási ár és a beszerzési ár közötti különbségtől, 8.289.778,- Ft haszontól esett el.

Az elsőfokú bíróság az alperes által csatolt iratokból, illetve a felperesi előadásból megállapította, hogy a perbeli árukkal összefüggésben a felperes számlájára összesen 225.993,95,- EUR-t utaltak, amely az ítélet hozataláig a felperes rendelkezésére állt. Amennyiben a felperes az adott összeggel nem kívánt gazdagodni, vagy az adott összeghez nem tudott ügyletet rendelni, lehetősége volt ezen összegek visszautalásáról rendelkezni, amelyet azonban a felperes elmulasztott, mivel az adott összeget az átutalástól kezdve a birtokában tartja. Mindezek következtében az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes vagyonában az alperesi magatartással összefüggésben beállott értékcsökkenés 225.993,95,- EUR, azaz az utalás napján érvényes MNB árfolyamon átszámolva 53.895.037,- Ft-tal csökkenteni kell, mivel ezzel az összeggel a felperes rendelkezhet.

Mindezekre figyelemmel a felperest ért kár összege összesen 43.443.412,- Ft, melynek megfizetésére az alperest kötelezte a Ptk. 312. § (2) bekezdése és a Ptk. 318. § (1) bekezdése, a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdései alapján.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött. Megállapította, hogy az eddig felmerült perköltséget a felperes viselte. Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát a felperes tekintetében az összekszerúséget illetően 40%-60 %-ban állapította meg azzal, hogy a kereset jogalapjában nagyobb részt alapos volt, az alperes a bizonyítandó tények tekintetében a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, amely körülményeket mérlegelve az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy mindegyik fél viseli a maga költségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes és a felperes is nyújtottak be fellebbezést.

A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján történő részbeni megváltoztatásával az alperes további marasztalását és perköltség viselésére történő kötelezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a megállapításra, hogy a felek között atipikus szerződés jött létre. Helyesen állapította meg, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy **H.J.** a felperes törvényes képviselőjeként járhatott volna el, és így a felperes utasításainak megfelelően az alperes kiadhatta a 7 kamion **R** energiatölt. **H.J.** képviseleti jogosultsága vonatkozásában az elsőfokon eljáró bíróság helyesen értékelte a bizonyítékokat és helyesen jutott az ítéletében meghatározott következtetésekre.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy a személyes találkozás alkalmával H.J. nem lett megjelölve a felperes által olyan személyként, mint aki meghatalmazás vagy bármilyen más szerződés alapján a felperes nevében eljárhat és utasításokat adhat. Ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a 7 kamion kitárolását nem a felperes utasításainak megfelelően végezte el, ezzel szerződést szegett.

Álláspontja szerint azonban elsősorban nem az alperesi magatartásra visszavezethető szerződés teljesítésének lehetetlenülése és az ebből eredő felelősségen alapuló kártérítési kötelezettség állapítható meg, hanem az, hogy az alperesre mint letéteményesre rábízott és általa igazoltan letétbe vett árut a részére nem adta ki, azzal elszámolni a mai napig nem tudott.

Az alperes mint letéteményes nem teljesítette a Ptk. 463. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét, mivel a rábízott árut nem az utasításai szerint tárolta ki, ezzel a felek között létrejött letéti szerződést megszegte, amire tekintettel felelős minden kárért, amely enélkül nem következett volna be.

Megjegyezte, hogy a szerződés teljesítése lehetetlenülésének következménye a szerződés megszűnése, jelen esetben a szerződés nem szűnt meg. Az eljárás során mindkét fél úgy nyilatkozott, hogy a közöttük lévő szerződés létezik, azt egyik fél sem mondta fel.

Mindezekre tekintettel elsődlegesen kérte a Ptk. 466. § (1) bekezdése alapján a 7 kamion R energiáit részére történő visszaadását. Amennyiben az alperes az árut nem tudja visszaadni, úgy a Ptk. 466. § (1) bekezdése alapján kérte az alperest a 7 kamion áru értékének, azaz 88.634.704,- Ft-nak a megtérítésére kötelezni.

Az összesen 225.993,95,- EUR vonatkozásában hangsúlyozta, hogy ezeket nem fogadta be, bevételként nem könyvelte el, amelynek igazolására csatolta F/34 alatt a felperes könyvvizsgálójának igazolását hiteles fordításban. A könyvvizsgálói igazolás hitelességét, bizonyító erejét az alperes az eljárás során nem vitatta. Ezt az összeget a felperes azért nem tudta eredményként elkönyvelni, mert a fenti két társasággal soha nem állt szerződéses jogviszonyban, vagy egyéb üzleti kapcsolatban, számlát részükre soha nem állított ki. Álláspontja szerint az, hogy a felperesnek a visszautalás lehetősége fennáll, nem teszi lehetővé, hogy az átutalt összegeket a bíróság surrogátumnak minősítse. Jelen perben nem került bizonyításra az, hogy ezen összegek összefüggésben állnának az alperesi társaság és a felperes közötti szerződéses jogviszonnyal. Hangsúlyozta, hogy az átutalásoknál sehol nem szerepel az alperesi társaság megnevezése, illetve az alperes és a felperes közti jogviszonyra történő utalás. Mindezekre tekintettel kérte az alperest a felperes teljes kárának megtérítésére kötelezni.

Az elsőfokú bíróság a perköltség felől úgy határozott a pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel, hogy mindegyik fél viseli a saját költségét. A Pp. kommentár szerint erre kizárólag akkor van lehetőség, ha a peresztesség és pernyertesség aránya között nincs számottevő különbség. Jelen esetben ezen rendelkezés alkalmazására a feltételek hiányában nincs lehetőség.

Amennyiben az elsőfokú bíróság a fellebbezésben rögzített kereseti kérelmének megfelelően változtatja meg az elsőfokú bíróság ítéletét, úgy az alperest a teljes perköltség viselésére kérte kötelezni. Amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú

bíróság ítéletének érdemi részét nem változtatná meg, úgy az eljárási illeték viselésére a pervesztesség-pernyertesség arányában kérte kötelezni a feleket.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását, valamint perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékokból helytelen következtetéseket vont le, illetőleg egyes bizonyítékokat figyelmen kívül hagyott, valamint az ítélet meghozatalakor eljárásjogi szabályt sértett meg.

Védekezése az elsőfokú eljárásban kétirányú volt, egyrészt H.J. képviseleti jogosultságára hivatkozott, másrészt arra, hogy a 7 kamion áru vonatkozásában az adásvétel a felperes és H.J. érdekkörébe tartozó cégek között jött létre, ezért a felperes a vételárat a vevőktől követelheti.

Az elsőfokú bíróság H.A. bíróságon tett tanúvallomására alapította azt, hogy H.J. nem léphetett fel a felperes képviselőjeként, ugyanakkor ezzel kapcsolatban figyelmen kívül hagyta H.A. A/1 alatt csatolt 2008. október 30-i nyilatkozatát, 2010. február 3-án a rendőrségen tett tanúvallomását és H.J. 2010. június 15-én rendőrségi eljárás során tett vallomását.

H.J. szerepével kapcsolatban a felperesi nyilatkozatok ellentmondásosak, különösen a felperes törvényes képviselőinek a nyilatkozatai.

Nem értett egyet S.K. rendőrségi tanúvallomásának ítéleti értékelésével sem, mivel a tanú egyértelműen azt mondta el, hogy H.J. a felperes képviselőjeként lett bemutatva.

Felhívta a figyelmet arra, hogy ugyanabból a tényállásból javarészt hasonló vagy azonos bizonyítékok alapján a nyomozóhatóság és a polgári bíróság eltérő következtetéseket vont le.

Az áru kitárolásának körülményeivel kapcsolatban az elsőfokú bíróság az alperes felelősségét a letét szabályai alapján állapította meg. Ehhez képest a felek között tényszerűen nem jött létre letéti szerződés, mivel feladata az áru átcímkézése, átrakodása, fuvarozása, ki- és betárolása volt elsősorban és csak esetleges eleme volt az időleges tárolás, őrzés, amit az elsőfokú eljárásban csatolt számlák is igazolnak.

Álláspontja szerint az alperes nem letéteményes volt, hanem vállalkozó, a számlán is vállalkozási díj szerepel, ami azt jelenti, hogy megilleti a Ptk. 339. §-a szerinti kimentési jog. A bizonyítékokból megállapítható, hogy az alperes úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható volt, mivel joggal hihette, hogy H.J. a felperes képviselőjeként járt el a kitárolások során.

Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint C.C. és H.J. megállapodtak arról, hogy a H.J. érdekkörébe tartozó két társaság megveszi a 7 kamion Rt. Az áru a vevők által elszállításra került, ezekre a kitárolásokra adott utasítást H.J. a felperes képviseletében. A vevők a vételár nagy részét megfizették az eladónak. H.J. az adásvétellel kapcsolatban küldött egy e-mailt, ami A/2 alatt került az elsőfokú eljárásban becsatolásra, ebben gyakorlatilag összefoglalta a megállapodás lényegét. Ekkor a felperes már megkapta a 226.000,- EUR-t és az áru is

elszállításra került. Az e-mailre a felperes nem válaszolt, ugyanakkor a vételárat befogadta, ami a felperes vonatkozásában ráutaló magatartásnak minősül. A felperesi törvényes képviselő által megadott bankszámla ténye is az adásvételi szerződés létrejöttét támasztja alá.

A felperesi társasághoz beérkezett összegek sorsával kapcsolatban a felperes törvényes képviselőinek nyilatkozatai ellentmondásosak voltak.

Mindezekre tekintettel a felperesnek **H.J.** cégeit kellett volna perelnie a hátralékos vételárra és nem az alperest kártérítésre.

Mivel a jogalapot és az összecszerűséget is vitatta, ezért az elsőfokú bíróság önmagában nem fogadhatta volna el a felperesi nyilatkozatot a 7 kamion áru értékére. Az elmaradt haszon vonatkozásában a bizonyítás elmaradt.

Álláspontja szerint sérti az eljárási szabályokat, hogy az elsőfokú bíróság **H.J.** tanúnak a 2011. március 3-án tartott tárgyaláson történt meg nem jelenését, így a szembesítés eredménytelenségét a terhére értékelte.

A felperes az előkészítő iratában hangsúlyozta, hogy az F/4 alatti levelezésen túl kifejezetten a raktározásra irányuló felek kölcsönös és egybehangzó akaratát az F/32 alatt csatolt elektronikus levelezés is bizonyította. Ezen kívül a felek 2008. június 2-án és 5-én kelt levelezésük során megállapodtak a raktározás díjában. Az pedig nem releváns, hogy az alperes által kibocsátott számlákban külön a tárolás kifejezés szó nem volt feltüntetve.

Az alperes állításával ellentétben **C.C.** soha nem küldött még másolatban sem olyan e-mailt senkinek, amelyben ügyfelei adatait közölte volna, és melyben **H.J.-t** mint a felperes képviselőjét jelölte volna meg. **H.J.** kapcsolattartóként, kereskedelmi ügynökként működött közre a felperes és a **B. Kft.** viszonylatában.

Az elsőfokú bíróság **S.K.** vallomását helyesen értékelte.

H.J. a felperestől kizárólag egy alkalommal a raktár ellenőrzésére vonatkozóan kapott utasítást, mely nem egyenértékű a felperes nevében és képviseletében történő árukitárolására vonatkozó intézkedési jogosultsággal.

Megjegyezte, hogy álláspontja szerint az alperestől elvárható magatartás követelményével is teljességgel ellenkezik az az eljárás, hogy az alperes ilyen értékű árut úgy tároljon ki, hogy arról az addig kizárólagosan rendelkező **C.C.** semmilyen formában nem értesíti.

Hivatkozott **H.A.** tanúvallomásában tett azon nyilatkozatra is, amely szerint **H.J.** kérte az alperest, hogy a felperesi képviselőnek ne szóljanak a 7 eltűnt kamionról. Amennyiben **H.J.** a felperes képviseletében járt volna el, úgy ezt a felperesi törvényes képviselő előtt nem kellett volna eltitkolni.

Az alperes az általa állított adásvételi szerződés létrejöttét semmivel nem bizonyította. Megjegyezte, hogy nem bizonyított tény az sem, hogy a társaságok **H.J.** érdekeltségi körébe tartoznának.

A kár mértéke körében előadta, hogy a 7 kamion áru értékét az F/20 és F/21 alatt csatolt számlákkal, továbbá a megfizetést igazoló banki bizonylatokkal bizonyította.

Az elmaradt haszon vonatkozásában F/24 és F/25 alatt csatolta közte és vevője közti levelezést, továbbá a vevő által korábban kifizetett számlákat. Hivatkozott álláspontja alátámasztásaként a BDT 2009/2042. számú eseti döntésre.

Kifejtette, hogy a szembesítés elmaradásának valamelyik fél terhén való értékelését jogszabály nem tiltja.

Az alperes az előkészítő iratában változatlanul fenntartotta a fellebbezésében már részletesen kifejtett álláspontját.

A peres felek fellebbezése érdemben nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, azaz fellebbezés hiányában nem vizsgálta az árfolyam átszámítással érintett, a fuvarozó cégnek a három kiállításért kifizetett és az elmaradt haszon összegét a keresetet elutasító részében.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogi következtetéssel marasztalta részben az alperest.

Az elsőfokú bíróság a peres felek között létrejött szerződést helyesen minősítette olyan atipikus szerződésnek, amely fuvarozási, vállalkozási és letéti szerződésre vonatkozó elemeket tartalmaz.

Helyesen hivatkozott a felperes a másodfokú eljárásban előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a felek között a raktározásra irányuló szerződés is létrejött, amelyet az F/4, továbbá az F/32 alatt csatolt levelezés a másodfokú bíróság álláspontja szerint is egyértelműen igazol. A 2008. június 5-i e-mail-váltás tartalmazza azt az alperesi nyilatkozatot, hogy amennyiben együtt tudnak dolgozni a szokásos módon, úgy az első 5 nap ingyen lesz, míg az ugyanezen a napon korábban írt faxában közölte, hogy a raktározás 0,30,- EUR + áfa/raklap/nap lesz.

Az alperes a 12. sorszám alatti előkészítő iratában maga is elismerte, hogy a felek közötti megállapodás tartalmaz tárolási, őrzési elemet is. Ekkor arra hivatkozott, hogy a felek között létrejött szerződés elsősorban nem letéti szerződés.

Tény, hogy a felek eredeti szándéka nem irányult raktározásra, amit H.A. 2010. január 27-i tanúvallomásában is megerősített, a későbbiek során azonban a megállapodásukat ezzel kiegészítették, de az áru átrakodása az alperes részéről nem aznap történt, amikor a B. Kft.-től átszállításra került, hanem a felperes által meghatározott későbbi időpontokban. H.A., az alperes volt alkalmazottja, a 2010. január 27-én tartott tárgyaláson a tanúvallomásában egyértelműen elmondta, hogy tárolni is kellett az árut, mert napokkal vagy egy héttel később jelentkezett érte az a kamion, amelyik elvitte. Ha egy-két napos tárolás volt, azért külön nem számítottak fel díjat. A tárolási díj felszámolásával kapcsolatban a tanú előadta, hogy csak arról beszéltek, hogy hány naptól számít tárolásnak, amit a szolgáltatásért kértek, azt a felperes kifizette. A tanú vallomását igazolja az A/32 alatt csatolt e-mail-váltás, amiben konkrétan megjelölésre került, hogy mikortól és milyen összegű tárolási díjat számol fel az alperes.

A felperes a 31 kamion árut 2008. február 22-e és 2008. július 21-e között fizette ki és a kifizetést követően rendelkezhetett a **R B.** Kft.-től való elszállításáról. 15 kamion kitárolására 2008. június 5-e és 2008. augusztus 4-e között, míg 7 kamion áru kitárolására 2008. július 27-e és 2008. szeptember 1-je között került sor.

Tény, hogy 15 kamion áru kitárolásával kapcsolatban a peres felek között semmilyen probléma nem volt, ezzel összefüggésben a felperesnek nem volt igényérvényesítése sem.

A perbeli jogvita tárgyát képező 7 kamion áruval kapcsolatban az elsőfokú bíróság **H.J.** felperes képviseleti jogosultságának a hiányát a rendelkezésre álló bizonyítékok - figyelemmel a büntetőeljárásban tett tanúvallomásokra is - okszerű értékelése és mérlegelése alapján helyesen állapította meg, az a Pp. 221. § (1) bekezdésének is teljes egészében megfelel. Az ezzel kapcsolatos részletes okfejtésével a másodfokú bíróság mindenben egyetért.

H.A. a **B.** Kft. és az alperes közötti kapcsolattartóként jelölte meg **H.J.-t**, mind az elsőfokú eljárásban 2010. január 27-én tett tanúvallomásában, mind pedig a rendőrségen tett tanúvallomásában. **H.J.** a 2010. október 26-án tartott tárgyaláson tanúként maga is úgy nyilatkozott, hogy úgy lett bemutatva, mint kapcsolattartó.

C.C. felperesi törvényes képviselő nyilatkozatai nem ellentmondásosak, egyértelműen elmondta, hogy **H.J.-t** sem írásban, sem szóban nem bízta meg arra, hogy a felperesi társaság nevében eljárhat, a felperesi társaságot képviselheti. **C.C.** egyértelműen elmondta azt is, hogy az általa az alperesnek küldött iratok egy részét azért küldte meg **H.J.**nek is, mert neki jutalékot fizettek azért, hogy az alperesi társasággal összehozta, a megküldött iratokból azt tudta ellenőrizni, hogy a **B.** Kft.-től az alpereshez milyen mennyiségű áru került. Önmagában az a tény, hogy **C.C.** megkérte, hogy a raktárban az áruk megérkezését ellenőrizze, még nem jelenti azt, hogy a felperesi társaság vonatkozásában képviseleti jogosultsággal rendelkezne. Amennyiben ugyanis a felperesi társaságot képviselhetette volna, úgy erre a felperesi törvényes képviselőnek külön megbízást nem kellett volna adnia **H.J.** részére. Az áruk megérkezésének ellenőrzése nem jelenti azt, hogy az áruk felett **H.J.** úgy, mint felperesi törvényes képviselő rendelkezhetett volna.

Az elsőfokú bíróság **S.K.** tanúvallomását helyesen értékelte, mivel a rendőrségen tett tanúvallomásában kizárólag a **B.** Kft. közötti viszonylatban nevezte meg **H.J.-t** mint felperesi magyarországi képviselőt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a felperes képviseletében az alperes felé is eljárhatott volna **H.J.**.

Az, hogy a nyomozóhatóság hasonló vagy azonos bizonyítékokból eltérő következtetésre jutott, **H.J.** képviseleti jogosultságát nem igazolja, mivel a nyomozóhatóságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy **H.J.** a csalás bűntettét elkövette-e. A 2011. március 30-án kelt 75/2009.bü. nyomozást megszüntető határozat alapján egyértelműen kiderül, hogy a nyomozás megszüntetésére azért került sor, mert a nyomozás adatai alapján nem állapítható

meg bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem várható eredmény. A határozat indokolásában szerepel az is, hogy „azzal kapcsolatban, hogy H.J. jogosult volt-e a R szállítmányok kitárolására utasítást adni az ... képviselőjében kihallgatott tanúk C.C. és F.M., illetve H.J. ellentétesen nyilatkozott. Olyan személyt felkutatni, aki a nevezett személyek vallomása között fennálló ellentmondást feloldani nem sikerült. Tekintettel arra, hogy C.C. és F.M. külföldi állampolgárok, szembesítésük H.J.-fel nem volt végrehajtható.”.

„H.J. a R szállítmányok ellenértékének jelentős részét átutalta az ... számlájára, mely arra utal, hogy szándéka nem az áru eltulajdonítására, vagy az azzal való jogosulatlan rendelkezésre irányult, hanem, hogy a cselekmény egy folyamatos üzleti kapcsolat részeként valósult meg.”.

Jelen polgári eljárásban, amelyben a felperes kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy H.J. a felperes törvényes képviselőjeként járt el, amikor intézkedett a 7 kamion R kitárolásával kapcsolatban. Ezen tényt - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is megállapította - az alperes nem tudta bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes szerződésszegést követett el akkor, amikor H.J. utasítására a 7 kamion árut kitárolta. Az alperes a peres felek közötti atipikus szerződésből a letéti szerződésre vonatkozó Ptk. 464. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét szegte meg, és mivel az áruval már nem rendelkezik, azt a felperesnek nem tudja kiadni, ezért a köztük lévő szerződés lehetetlenült, ami megalapozza a felperes kártérítési igényét.

Az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy a felperes és a ... és a G. társaságok között adásvételi szerződés jött volna létre 5 kamion áru vonatkozásában, csupán azt a tényt rögzítette, hogy a felperes számlájára 2008. szeptember 11-én és 2008. szeptember 12-én, összesen 225.993,95,- EUR-t utalt ez a két cég, amely a mai napig a felperes rendelkezésére áll, ezért ezzel az összeggel mindenképpen gazdagodott.

Önmagában az a tény, hogy ezt az összeget a felperes eredményként azért nem tudta elkönyvelni, mert a két társasággal soha nem állt szerződéses jogviszonyban vagy egyéb üzleti kapcsolatban, kártérítési igényt nem alapoz meg, figyelemmel arra a tényre is, hogy ez az összeg jelenleg is a birtokában van.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan vette figyelembe a felperes kártérítési igénye számításánál a 7 kamion teljes áru értéke vonatkozásában a felpereshez átutalt összegeket.

Az alperes a fellebbezésében alaptalanul vitatta a 7 kamion áru értékének a meghatározását, figyelemmel arra, hogy azt az elsőfokú bíróság a felperes által megvett 22 kamion értékéből számolta ki. A felperes F/20 alatt csatolta az áruk megvásárlására vonatkozó számlákat, míg F/21 alatt igazolta azok kifizetését.

Az elmaradt haszonösszegezésének bizonyítása sem maradt el, mivel a felperes az áru értékét okiratokkal igazolta, továbbá az F/24 alatt csatolt

levelezéssel bizonyította, hogy ezen árura vonatkozóan konkrét vevője volt, F/25 alatt pedig azokat a számlákat csatolta, amelyeket ezen cég fizetett a korábbi szállításokért. Mindezekből a felperes elmaradt haszna kiszámolható volt, figyelemmel arra, hogy az alperes a felperes által ezen okiratokban foglalt adatokat az elsőfokú eljárásban nem vitatta.

Az alperes a fellebbezésében alappal sérelmezte azt, hogy H.J. 2011. március 3-án történt tárgyaláson való meg nem jelenését a terhére értékelte. A tanú meg nem jelenése, illetőleg a szembesítés elmaradása nem értékelhető egyik fél terhére sem, erre az eljárási szabályok valóban nem adnak lehetőséget, ezért ezt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából, amely az ítélet 12. oldalának negyedik bekezdésében található, mellőzte.

A felperes fellebbezése az elsőfokú eljárási illeték viselése szempontjából alapos. Mivel a felperes fellebbezése a perköltségből kizárólag az eljárási illeték összegét érintette, ezért csak ezzel kapcsolatban vizsgálhatta felül az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezését. A felperes a keresetlevelén 900.000,- Ft eljárási illetéket rótt le illetékbélyegben. Az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes vonatkozásában a pernyertesség-pervesztesség aránya 40-60 %, ezért pernyertessége tekintetében alappal tartott igényt az általa lerótt kereseti eljárási illeték 40 %-ára.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, míg a perköltség vonatkozásában részben megváltoztatta.

A másodfokú bíróság a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott. Ennek során figyelembe vette, hogy a felperes fellebbezése vonatkozásában a fellebbezési pertárgyérték 53.895.037,- Ft volt, míg az alperes vonatkozásában 43.443.412,- Ft és mindkét peres fél a fellebbezésén leróta a 900.000,- Ft összegű fellebbezési eljárási illetéket. A másodfokú eljárásban a fellebbezett pertárgyértékre tekintettel a felperes 60 %-ban lett pervesztéses, míg az alperes fellebbezése vonatkozásában 40 %-ban lett pernyertes, ezért a különbözetként adódó, összesen 430.000,- Ft részperköltséget kell megfizetnie az alperesnek. A megállapított részperköltségből 180.000,- Ft a fellebbezési eljárási illetékből a felperes pervesztességére eső illetékkülönbözet, míg ugyanezen arányra tekintettel az ügyvédi munkadíj mértéke 250.000,- Ft, amelyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapított meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2011. év november hó 24. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő